

κάθε έκφανση της φοιτητικής καθημερινότητας, σε μία αντιθεσμική και αντιεξουσιαστική κατεύθυνση.

Είναι χώροι όπου ο καθένας και η καθεμιά επικοινωνούν με ίσους όρους, όπου χτίζονται δεσμοί αλληλεγγύης μέσα σε μία κοινωνία όπου βασιλεύει ο ατομισμός. Είναι χώροι οι οποίοι αποκτούν ζωή από τα υποκείμενα που δρουν σε αυτούς, και τα οποία δεν πηγαίνουν στις σχολές μόνο για ένα μάθημα στο αμφιθέατρο. Είναι χώροι όπου μπαίνουν οι προοπτικές της διάχυσης και επέκτασης του λόγου και της δράσης που προτάσσουν, και δεν επαναπαύονται μόνο σε κάποια κατειλημμένα τετραγωνικά μέτρα. Τέλος, είναι χώροι που δε συμβιβάζονται με τα κούφια λόγια περί «κακής εκπαίδευσης», αλλά επιδιώκουν και ενεργούν για το σμπποτάρισμα του εκπαιδευτικού εργοστασίου.

**κάτω τα χέρια σας
από τις καταλήψεις**

**εκδήλωση
προβολή ντοκιμαντέρ**

Πέμπτη 9 Απριλίου, 2 μ.μ.

στο χώρο του στεκιού

**αντιεξουσιαστικό
στέκι παντείου**

στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου

Όσο για το *αντιεξουσιαστικό στέκι παντείου*, το οποίο στοχοποιείται επίσης, όσοι και όσες κινούνται στους χώρους της σχολής γνωρίζουν τη δράση και τις απόψεις του. Επιλέγοντας να κινούμαστε αυτοοργανωμένα και αντιιεραρχικά, προσπαθούμε να παρεμβαίνουμε μέσα σε έναν εν δυνάμει κοινωνικό χώρο, όπως αυτός του πανεπιστημίου, να θέτουμε ζητήματα και προβληματισμούς.

Επιλέγουμε να μην έχει καμία σχέση και συνεργασία με θεσμούς (πρυτάνεις, διοικητικό συμβούλιο) και ιεραρχικές και κομματοκρατούμενες διαδικασίες (γενικές συνελεύσεις). Όσοι θέλουν να βαυκαλιζονται περί... «ανοιχτών διαύλων επικοινωνίας» και άλλες φανταστικές ιστορίες, προσπαθούν, απλά, να χτίσουν ένα κάποιο «αριστερό» επικοινωνιακό προφίλ!

**THE WORLD
SQUAT YOUR
HEARTS**

* καταλήψεις, αυτοδιαχειριζόμενα αντιεξουσιαστικά στέκια και οι εναντίον τους κατασταλτικές μεθοδεύσεις

Η παρακαταθήκη που άφησε στο κοινωνικό πεδίο η εξέγερση του Δεκέμβρη αποτελεί την αιχμή του δόρατος για τις νέες κατασταλτικές μεθοδεύσεις από τη μεριά των αφεντικών. Η διείσδυση του αντιεξουσιαστικού λόγου και η διάχυση των πρακτικών των αναρχικών σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, συνοδεύτηκε από μία μετουσίωση και εδαφικοποίησή τους σε εγχειρήματα αυτοοργάνωσης, άμεσες δράσης και επικοινωνίας. Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης δεκάδες δημόσια κτίρια (δημαρχεία, ΚΕΠ, εργατικά και πνευματικά κέντρα κ.α.) και πανεπιστημιακοί χώροι (ασοεε, πολυτεχνείο, νομική) καταλήφθηκαν και αποτέλεσαν πυρήνες αντίστασης, συνεύρεσης και δημιουργίας.

Και αυτό ήταν μόνο η αρχή... Η κατάληψη, ως πρακτική που ρίζωσε κοινωνικά εκείνες τις ημέρες, εξακολουθεί να «στοιχειώνει» ακόμη και σήμερα δημόσια κτίρια («*Ελεύθερος Γαλαξίας*» στη Νέα Σμύρνη, πνευματικό κέντρο Ν. Φιλαδέλφειας), να εμπνέει χιλιάδες ανθρώπους και να αποτυπώνει τις κοινωνικές δυναμικές.

Ένα αποτύπωμα έμπνευσης, αναγκών και επιθυμιών για κάποιους/ες από αυτούς/ες που βρέθηκαν στους δρόμους τον Δεκέμβριο του 2008, αποτέλεσε η **κατάληψη του εγκαταλελειμμένου**

κτιρίου των οδών Πατησίων 61 και Σκαρμαγκά, με σκοπό να αποτελέσει έναν ανοιχτό κοινωνικό χώρο, «*ένα μέρος της συνωμοσίας για την καταστροφή αυτού του κόσμου*» (όπως αναφέρει η πρώτη προκήρυξη των καταληψιών).

Οι καταλήψεις (είτε ως χώροι κάλυψης στεγαστικών αναγκών, είτε ως ανοιχτοί κοινωνικοί χώροι όπου διοργανώνονται εκδηλώσεις, είτε και τα δύο) στον ελληνικό χώρο έχουν μία ιστορία κάτι παραπάνω από 25 χρόνια. Από την *Αλκαμένο*, τη *Βίλλα Στέλλα* και την *Χαριλάου Τρικουππ* 91 μέχρι τη **Villa Amalias**, την **Λέλας Καραγιάννη 37**, το **κτίμα Πραποπούλου**, τον **«Επιταχυτή Ελευθερονίων»** στην πολυτεχνειούπολη και την **Φυλής και Φερών** στην Αθήνα. Από την **Φάμπρικα Υφανετ** και την **Terra Incognita** μέχρι την **Δέλτα**, την **Libertatia** και το **Ορφανοτροφείο** στην Θεσσαλονίκη. Από τον **Ευαγγελισμό** και τις **εστίες του πανεπιστημίου** στο Ηράκλειο μέχρι τη **Rosa Nera** στα Χανιά. Από την **Βύρωνος 3** στην Καβάλα μέχρι την **Αντιβίωση** στα Γιάννενα. Από την πρώην καπνοβιομηχανία του **Ματσόγγου** στο Βόλο μέχρι το **Μπίνειο** στη Μυτιλήνη.

Και όλα αυτά τα χρόνια οι καταλήψεις βρέθηκαν με ποικίλους τρόπους στο στόχαστρο της καταστολής. Είτε με επεμβάσεις

(ή απειλές επεμβάσεων) της αστυνομίας, είτε με επιθέσεις παρακρατικών φασιστοειδών, είτε με μεταπωλήσεις των τίτλων ιδιοκτησίας των κτιρίων σε ιδιώτες. Και όλα αυτά τα χρόνια, καταληψίες και αλληλέγγυοι/ες βρήκαν τον τρόπο να σταθούν όρθιοι. Και να μπουν σε νέα σπίτια και να τους δώσουν ζωή.

Τα αφεντικά τώρα θέλουν να πάρουν ρεβάνς. Στοχεύουν στα εγχειρήματα που συμπυκνώνουν εκείνες τις πολιτικές απόψεις οι οποίες στοχεύουν στη διασάλευση της τάξης και στην ανατροπή αυτού του κόσμου, πόσο μάλλον όταν αυτές αποτελούν αφετηρία σκέψης και δράσης για χιλιάδες ανθρώπους, όπως διαφάνηκε τον Δεκέμβριο.

Στα μέσα του Μάρτη ένα ύπουλα ενορχηστρωμένο σχέδιο τίθεται σε κίνηση. Καταρχήν, ένα δημοσίευμα στον *Ελεύθερο Τύπο* για τα κατειλημμένα κτίρια που ανήκουν σε πανεπιστημιακά ιδρύματα, υπαγορευμένο κατευθείαν από τα κεντρικά της ασφάλειας. Και κατόπιν η παρέμβαση του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Σανιδά, ο οποίος ζητάει να γίνει έρευνα σχετικά με αυτά τα κτίρια, την ταυτότητα των καταληψιών και για ποιους λόγους οι υπεύθυνοι των κτιρίων δεν έχουν φροντίσει να διώξουν τους καταληψίες.

Πίσω από τις εισαγγελικές εντολές, προετοιμάζεται το έδαφος της εκκένωσης των κατειλημμένων χώρων. Ήδη, πριν από την εντολή Σανιδά, τρία άλλα πανεπιστήμια (το Πολυτεχνείο, η Καλών Τεχνών και το Αθηνών), ως ιδιοκτήτες του κτιρίου, συζητούν περί της εκκένωσης της Λέλας Καραγιάννη 37 με αφορμή τη συμπλήρωση 21 χρόνων κατάληψης.

Παράλληλα, συγκεκριμένες φυλλάδες επανειλημμένα επιτίθενται ιδεολογικά και προκαλούν σύγχυση γύρω από το πολιτικό περιεχόμενο των καταλήψεων και τα υποκείμενα που τις πλαισιώνουν. Μία προέκταση (εφημερίδα *Καθημερινή*, 22 Μαρτίου) των «συνθησιμμένων» άρθρων για τις καταλήψεις αποτελεί η σκιαγράφηση και στοχοποίηση κατειλημμένων χώρων μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους, τα αυτοδιαχειριζόμενα και αντιεξουσιαστικά στέκια .

Η αποπολιτικοποίησή τους και η απόπειρα να εμφανιστούν ως «*ορμητήρια για έκνομες πράξεις*» αποτελεί κομμάτι ενός ιδεολογικού πολέμου απέναντι στη δραστηριοποίηση αναρχικών και αντιεξουσιαστών στα πανεπιστήμια. Συχνά-πυκνά, τα στέκια απειλούνται με επέμβαση της αστυνομίας και άρση του ασύλου (όπως το *αυτοδιαχειριζόμενο στέκι του Πολυτεχνείου* στην Αθήνα και η *κατάληψη εγκαταλελειμμένου βαγονιού στη Θεσσαλονίκη* και η δημιουργία αυτοδιαχειριζόμενου ραδιοφωνικού σταθμού *-radio Revolt*).

Η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική και κανείς μας δεν περιμένει να αποτυπωθεί στις καθημερινές φυλλάδες ή στα δελτία ειδήσεων των τηλεκανίβαλων. Τα αυτοδιαχειριζόμενα και αντιεξουσιαστικά στέκια στις σχολές έχουν μία μακρά ιστορία πίσω τους. Πρόκειται για πολιτικούς χώρους που θέτουν ζητήματα που ξεπερνούν το συντησιακό που χαρακτηρίζει